

ליל שבת קודש פרשת לך לך ה'תשס"ז

בליל שבת קודש בסעודה ראשונה דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי הפסוק (בראשית י"ד) וישמע אברהם כי נשבה אחיו וגו', עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, כתיב בפרשת השבוע (בראשית י"ד י"ד), וישמע אברהם כי נשבה אחיו וירק את הניכיו ילידי ביתו שמונה עשר ושלוש מאות וירדוף עד דן, ויש לומר שמרומז בפסוק זו, התחזקות גדול לעבודת השם יתברך, ולקירוב רחוקים לעבודת השם יתברך, כי הנה זהו עיקר התכלית, שיזכה האדם להאיר על נפשו את אור השם יתברך, עד שכל ימיו יאירו באורו יתברך האין סוף ברוך הוא, ויהיה בעצמו כמו מגדל של אור, שיאיר לכל העולם כולו את אורו יתברך, ולכן הצדיקים נקראים בשם שמש (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א') כי הם מאירים לכל העולם כולו את אור אלקותו יתברך, כמו השמש שמאיר לכל הבריות הנמצאים בעולם הזה, וזה היה מדריגת אברהם אבינו, שעליו נאמר (ישעיה מ"א) מי העיר ממזרח וגו', ודרשו חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה ב' סי' ג') זה אברהם, אל תקרי העיר אלא האיר, עיין שם, כי הוא הראשון שהאיר את אלקותו יתברך בכל העולם, ולכן בכוחו ובזכותו היתה כל הבריאה כולה, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (שם פרשה י"ב סי' ט') על הפסוק (בראשית ב') אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תיקרי בהבראם, אלא באברהם, כי כל העולם נברא בשביל הצדיק שזוכה להאיר אלקותו יתברך בכל העולם.

והנה עיקר עבודת הצדיקים, לרדוף אחר הרחוקים מן הקדושה, ולקרב אותם בפנים, כי יודעים ומכירים היטיב את מעלת כל אחד ואחד מישראל, ואיך שכולנו נקראים בנים למקום, וכמו שכתוב (דברים י"ד) בנים אתם להוי"ה אלקיכם, וכולנו בני אב אחד אנחנו, ולכן עיקר תשוקם וכיסופם של הצדיקים להוציא נשמות ישראל מן השביה שלהם ביד ה"ס"מ, ולהחזיר אותם אל גבולי הקדושה, והוא מחנך אותם בלימודי האמונה הקדושה, ומלמד אותם עבודת התפילה, איך שעל ידי תפילה והתבודדות, שישוהו כל לבם בתמימות ופשימות גמור לפני השם יתברך, יזכו לנצח כל המלחמות שלהם, וזהו "וישמע אברהם כי נשבה אחיו", שאברהם אבינו שמע שהאחים שלו, שהם נשמות ישראל הקדושים, נשבו ביד ה"ס"מ וחיילותיו הטמאות, "וירק את הניכיו", שזירז את עצמו עם עבודת החינוך שלו, לחנך נשמות ישראל בלימודי האמונה הקדושה, ולגלות להם שיש לכל אחד ואחד כוחות עצומות, לעמוד נגד ה"ס"מ וחיילותיו הטמאות, "ילידי ביתו", הם התלמידים שלו, והנפשות

שקורב תחת כנפי השכינה, שהם כמו ילדים ממש, וכמו שאמרו חכמינו הקדושים (סנהדרין י"ט): כל המלמד בן חבירו תורה, מעלה עליו הכתב כאילו ילדו, "שמונה עשר ושלוש מאות", היינו מספר שי"ח, המרמז על עבודת התפילה, להשיח ולפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, "וירדוף עד דן", שרדף אחר הנשמות שהם מחוייב לגבולי הקדושה, שהם בחינת מחנה דן, שנקרא (במדבר י') מאסף לכל המחנות, שהיה לעמלק בהם שליטה חס ושלוש, כי בסוף המחנה היו הנשמות החלושות שהיה הענן פולטם, ובהם היה לעמלק שליטה (כמובא בפירוש רש"י דברים כ"ה פסוק י"ח), ועמלק הכנים בהם ספיקות ובלבולים, כי עמל"ק בגימטריא ספ"ק, ודייקא אחר נשמות אלו רדף אברהם אבינו ביותר, לקרב אותם אל השם יתברך, כי זהו עיקר שעשועיו יתברך, כשמקרבין הרחוקים אל הקדושה (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י'), וכדאיתא בזוהר (תרומה קכ"ח). זכאה מאן דרדף בתר חייביא, אשרי מי שרודף אחר רשעים, לקרב אותם תחת כנפי השכינה, והיה מזהיר אותם ביותר שיזהרו מאד מן הליצנים שבדור, שמקררים נשמות ישראל מן הקדושה, וכמו שכתב אצל עמלק (דברים כ"ה), אשר קך בדרך, כי בן דרך הליצנים, לקרר האדם מהתלהבותו אל השם יתברך, ואז הוא עלול ליפול ביד הם"מ רחמנא ליצלן, ולהגיע לבאר שחת רחמנא ליצלן, וליצנות גרוע כל כך עד שמצינו שליצנים נמשלו לגוים ולאומות העולם, וכמו שכתוב רש"י (בראשית י"ז פסוק כ"ג) שאברהם אבינו מל עצמו בעצם היום שבו נצטווה, ולא נתיירא "לא מן הגוים ולא מן הליצנים" וכו' עיין שם, כי ל"ץ הוא כמו גוי רחמנא ליצלן, וצריכין להתרחק ממנו בתכלית הריחוק, ולכן הצדיקים מזהירים מאד את כל מקורביהם שיזהרו מאד מאד מן הליצנים שבדור, ויקבלו עליהם עול מלכותו יתברך בתמימות ובפשיטות גמור, ויטו שכם אחד לעבדו יתברך באמת, והשם יתברך יזכינו להיות מקורב לצדיקים אמיתיים המגלים לנו אמתת מציאותו יתברך, ונוכה לעבדו יתברך באמת ובתמים כל ימי חיינו, עדי נוכה לעלות ולהכלל בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

בוקר שבת קודש פרשת לך לך ה'תשס"ז

בשבת קודש בבוקר, היתה שמחת הבר מצוה לאחד מאנ"ש בבית מדרשו של מוהרא"ש נ"י, ולא איסתייע מילתא לדרוש אז ברבים.

סעודה שלישית פרשת לך לך ה'תשס"ז

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעוויין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ט המדבר מ"היכל הקודש" שבניין הצדיקים, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), מי שמשתדל תמיד לקרב בני אדם לעבודת השם יתברך, צריך לשמור את עצמו שלא יתאחזו בו הקליפות והרע של אלו בני אדם, כי זה האיש המשתדל לקרב ולעשות נפשות, בבחינת (בראשית י"ב): "ואת הנפש אשר עשו בחרן", הוא בונה בחינת 'היכל הקודש', 'קודש', זה בחינת (ישעיה ד'): "והנותר בירושלים קדוש יאמר לו", היינו זה שבני אדם נשארים דבוקים ביראה שלמה על ידו, אף על פי שיש כמה וכמה שנפלו מקדושתם, אף על פי כן מאלו שנשארו ביראה שלם, על ידי זה "קדוש יאמר לו", וזה בחינת 'קודש', ו'היכל', זה בחינת הכבוד שנתכבד השם יתברך, כמוכא בזוהר (יתרו דף ס"ט). 'כד אתי יתרו, כדין אתייקר שמא דקודשא בריך הוא', וזה בחינת (תהלים צ"ו): "ספרו בגוים את כבודו", שעל ידי שמקרבים את עצמן לעבודת השם יתברך אלו הרחוקים, זהו כבודו יתברך שמו, והכבוד זהו בחינת 'היכל', בבחינת (שם כ"ט): "ובהיכלו כולו אומר כבוד" וכו', עיין שם כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה זהו הדבר הכי גדול, לקרב רחוקים אל השם יתברך, ולהכניס אותם אל מחנה דקדושה, כי בזה עושה ובורא נפשות ממש, וכמו שכתוב בפרשת השבוע (בראשית י"ב) **ואת הנפש אשר עשו בחרן**, ואמרו על זה חכמינו הקדושים (בראשית רבה פרשה ל"ט סי' י"ד) וכי אפשר לאדם לברוא אפילו יתוש קמץ, אלא על ידי שקירב אתם אברהם אל תחת כנפי השכינה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו, עיין שם, וזהו עיקר תענוגיו ושעשועיו יתברך, כשמקרבים אלו שבחזן, לבפנים, ומודיעים אותם אלקותו יתברך, אבל אלו העוסקים בקירוב רחוקים צריכים לזהר מאד שלא יתאחזו בהם את הרע של האנשים שהוא מקרב, כי מחמת שהיו רחוקים עד עכשיו, והיו נאחזים ביד הקליפות, אזי כשהם באים, עדיין יש בהם דיעות כוזבות, ומדות מושחתות, ויש סכנה שלא ישפיעו מן הרע שלהם על מי שמקרב אותם, ולכן צריך לסבב עצמו עם חומה חזקה של קדושה, שהוא בחינת "היכל הקודש", ולהגן על עצמו מכל הרע והקליפות שרוצים להתאחזו בו, וצריכים לזה כח

גדול מאד, וכמו שכתוב (דניאל א) ואשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך, כי בוודאי צריך שיהיה להם כח גדול לעמוד בזה שיזכו להיות בהיכלא דמלכא (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סי' ע"א), והעצה לזה להזמין מלאכי לבו, שהוא ענין התלהבות הלב, ואש הזה שורף את כל הקליפות, ואינו מניח אותם לגשת אליו כלל.

ומבואר בהמשך תורה זאת, שהתלהבות הלב שהוא אש הקדוש, המכלה את הקליפות, נעשה על ידי בחינת משפט, שאדם שופט את עצמו, והמשפט מגרש את הרע מקרבו, ואינו מניח את הקליפות לגשת אליו, עיין שם, והסביר מוהרא"ש ג"י, שזהו ענין עבודת התורה והתפילה גם יחד, כי כשאדם שופט את עצמו בתפילה ובהתבודדות בכל יום, ובודק אם כל דרכיו והנהגותיו כשרים ומהוגנים על פי התורה הקדושה, זה שורף את כל הקליפות הרוצים לגשת אליו, ולכן צריכון להתמיד מאד בלימוד התורה, ולברר לעצמו אל כל הלכות ודיני התורה, כדי שיידע איך לשפוט את עצמו, וליישר כל דרכיו על פי דרכי התורה, וכן יש לימודים המסוגלים להכניע את היצר הרע ולשרוף את הרע שבקרבו, כגון לימוד משניות, שיש לה כח עצום לגרש ממנו את הרוח שמות, ולהמשיך על עצמו נשמה קדושה וטהורה, כי משנ"ה אותיות נשמ"ה, והם ששה סדרים, שהוא אות ו', שהוא כצורת מקל המכה ומכניע את היצר הרע לגמרי (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ולכן כל מי שרוצה לעסוק בקירוב רחוקים, צריך להיות חזק מאד בהתמדת התורה הקדושה, וכן לשפוט את עצמו בכל יום בתפילה ובהתבודדות, אם מתנהג כראוי וכשורה על פי דרכי התורה, ואז בוודאי יקבל סייעתא דשמיא מיוחדת, להיות נשמר מכל הרע והקליפות של האנשים שרוצה לקרב, ויצליח מאד בהקמת "היכל הקודש", ולהרחיב גבולי הקדושה בכל העולם, והשם יתברך יזכינו לקרב כל נשמות ישראל אל השם יתברך, ונזכה לקבל פני משיח צדקינו במהרה בימינו אמן ואמן.

